

Bretonovi – který se zoufale nudil – připadal náhlý zvuk telefonu téměř krásný. Zvedl se a prošel obývacím pokojem do haly.

„Kdo by to mohl být, drahý?“ podivila se Kate Bretonová a lehce se zamračila, že je někdo ruší.

Breton si v záchvěvu sarkasmu prošel všechny možné odpovědi, které se bezprostředně nabízely, a nakonec – s ohledem na jejich hosty – zvolil jednu z těch méně vražedných.

„Nevím, podle zvonění jsem to nepoznal,“ pronesl klidně a postřehl, jak se Katiny křídově růžové rty nepatrně sevřely. Tohle mu nezapomene, a nejspíš to bude chtít probrat někdy kolem třetí ráno, až on se bude snažit usnout.

„Starej dobrej John – pořád ostrej jako břitva,“ odušil Gordon Palfrey. Mluvil rychle a tvářil se, kdovíjak není nezujatý a taktní. Miriam Palfreyová se jen usmívala tím svým aztéckým úsměvem, s očky jako hřebíkové hlavičky. Palfreyovi patřili mezi nedávné akvizice Bretonovy ženy a z jejich přítomnosti u nich doma ho většinou nervozitou páčila žába. Strnule se pousmál, zavřel za sebou dveře do obývacího pokoje a zvedl sluchátko.

„Haló,“ řekl. „Tady John Breton.“

„Takže my si teď říkáme John, jo? Bývalo to Jack.“ Mužský hlas v telefonu zněl napjatě, zdrženlivě, jako by mluvčí potlačoval nějaké silné emoce – strach, nebo možná vítězoslávu.

„Kdo volá?“ Breton se neúspěšně pokusil hlas identifikovat a stísněně si uvědomoval, že telefonní linka je portálem, skrz nějž se může do jeho domu promítnout kdokoli, odkudkoli. Jakmile se tomuto kanálu cizích úmyslů otevřel, stavěl se do nevýhodné pozice, pokud volající nesdělí své jméno, a ta myšlenka mu připadala naprosto nefér. „Kdo je to?“

„Takže ty to vážně nevíš. To je zajímavé.“

V těch slovech bylo cosi, co Bretona poněkud polekalo. „Podívejte,“ odvětil stroze, „budto řekněte, o co vám jde, nebo zavěste.“

„Nerozčiluj se, Johne – moc rád udělám obojí. Volám jen proto, abych se ujistil, že jste s Kate doma, než tam přijdu. A teď zavěším.“

„No tak moment,“ obořil se na něj Breton a uvědomoval si, že si toho cizího člověka příliš pouští k tělu. „Ještě jste neřekl, kvůli čemu sem jdete.“

„Pro svou ženu, samozřejmě,“ sdělil mu hlas přívětivě. „Žijete s mou ženou téměř přesně devět let – jdu si ji vzít zpátky.“

Telefon zacvakl a monotónně Bretonovi hučel do ucha. Několikrát přerušovaně stiskl přepínač, než si uvědomil, že přehrává vizuální klišé, které mu do hlavy nasadily staré filmy –, hrát si s vidlicí telefonu jakmile volající spojení přeruší, ho už nikdy zpátky nepřivede. Breton tiše zaklel, zavěsil a chvíli tam jen tak nerozhodně stál.

Celé je to nejspíš jen nějaký scestný vtípek, ale kdo za tím je?

Znal pouze jediného zapřísáhlého recesistu – Carla Toughera, geologa z Bretonovy inženýrské poradenské společnosti. Jenomže když Toughera naposledy viděl, ten den odpoledne v kanceláři, tak se zrovna zabýval jakýmsi nesrovnalostmi v průzkumu, který společnost prováděla ohledně umístění jedné cementárny v oblasti Silverstream. Breton ho ještě nikdy neviděl tak ustaraného. Tougher teď určitě nemá náladu na vtipkování, tím méně s takovými znepokojivými nuancemi. Ten telefonní rozhovor byl nesmyslný – což vzhledem k mentalitě náhodně volajících pomatenců nebylo nijak překvapivé –, ale měl v sobě i nepříjemné podtóny. Třeba ta podivně pobavená poznámka k tomu, že už si neříká Jack. Breton používal neformální podobu svého jména kvůli image, když se jeho firma začala rozjíždět, ale to bylo před lety – pomyslel si dotčeně – a nikomu do toho nic není. Přesto ale kdesi v nějakém tvrdohlavém koutku myslí s tou změnou jména nesouhlasil, a neznámý volající jako by ho prohlédl a vyhmátl ten maličký, zhoubný stín provinilosti.

Před obývacím pokojem se Breton zastavil, protože si uvědomil, že reaguje přesně tak, jak by to ten vyšinutec v telefonu chtěl – převrací to celé v hlavě kolem dokola, místo aby nad tím mávl rukou. Rozhlížel se po oranžově nasvíceném obložení chodby a náhle si přál, aby se byl loni přestěhoval do většího, novějšího domu, jak chtěla Kate. Svůj starý dům už přerostl a měl se ho bez sentimentu dávno zbavit. Žiješ s mou ženou téměř přesně devět let. Breton se při pomyšlení na ta slova zamračil – ten volající nenaznačoval, že by byl s Kate

ženatý před ním nebo něco podobného, protože byli svoji už jedenáct let. Ale to číslo devět jako by něco znamenalo, jako by ukrývalo nějaké vrstvy konotací vzbuzujících úzkost, jako by část Bretonova podvědomí zaregistrovala jeho důležitost a s obavami očekávala, jaký přijde další krok.

„Prokristapána!“ řekl Breton nahlas a znechucen sám sebou se plácl do čela. „Vždyť já jsem skoro stejný blázen jako on.“

Otevřel dveře a vešel do obývacího pokoje. Během jeho nepřítomnosti Kate ztlumila světla a přisunula k Miriam Palfreyové konferenční stolek. Na stolku ležel připravený stoh čistých bílých papírů a Miriaminy tlusté prsty už nad nimi chvílemi zlehka kroužily. Breton tiše zaúpěl – takže je přece jen čeká seance. Palfreyovi se právě vrátili z Evropy a celý večer byl plný hovoru o jejich tříměsíční cestě, takže už si začínal myslet, že na žádnou ukázkou nedorazí. Ta naděje mu dala sílu zdvořile poslouchat jejich cestovatelské řeči.

„Kdo to volal, drahý?“

„Já nevím.“ Breton se o tom telefonátu nechtěl bavit.

„Špatné číslo?“

„Jo.“

Kate mu pátravě hleděla do tváře. „Ale byls tam tak *dlouho*. A měla jsem pocit, že tě slyším křičet.“

„No,“ odvětil Breton netrpělivě, „řekněme, že měli správné číslo, ale byli to špatní lidé.“

Gordon Palfrey si pobaveně odfrkl a zájem, který chvíli prosvítal z Katina pohledu, pomalu pohasl do zklamané lhostejnosti, jako by Breton vypnul dvě malinkaté televizní obrazovky. Další prohrěšek, který se dá rozpitvávat nad rá-

nem, v době, kdy všichni normální lidé spí a i záclony v jejich pokojích pravidelně oddychují v nočním vánku. Proč jen Kate zraňuje před jejími přáteli, pomyslel si provinile? Na druhou stranu, ona mě zraňuje pořád – rok za rokem předvádí svůj zatracený nezáměr o firmu, a mě pak veřejně pranýřuje kvůli jednomu stupidnímu telefonátu? Ztěžka se posadil, levou rukou instinktivně hmátl po sklence whisky, rozhlédl se po místnosti a vyzkoušel na Palfreyovy svůj laskavý úsměv.

Gordon Palfrey si pohrával se šátkem z černého sametu, zdobeným stříbrnými hvězdami, který mívala jeho žena při seancích přehozený přes obličej – ale pořád se mu ještě chtělo mluvit o Evropě. Pustil se do dlouhého výkladu, aniž by se nechal odradit teatrálním zaúpěním, které Breton vydal pokaždé, když Gordon prohlásil něco jako „Francouzi mají přímo dokonalý smysl pro barevnost.“ Jeho hlavní myšlenkou bylo, že vybavení interiéru venkovských domků v Evropě vždy prokazuje lepší vkus než práce těch nejlepších amerických dekoratérů. Breton se znovu svezl do nazlátlého oparu svazující nudy, kroutil se v křesle a přemítal, jak vůbec ten večer přežije s vědomím, že měl raději v kanceláři pomáhat Carlu Tougherovi vyřešit ten průzkum kvůli cementárně. Palfrey, jak bývá pro otravné lidi příznačné, mezitím nenuceně a sotva postřehnutelně přešel k tématu jakéhosi starého chalupníka, kterého potkali ve Skotsku a který ručně tkal tartany, ačkoli byl zcela slepý. Miriam se, jako vždy před nástupem tranzu, začínal zmocňovat roztěkaný neklid.

„O čempak jsi to mluvil, Gordone?“ Miriam Palfreyová se ve svém křesle zaklonila a její pravá ruka nachystaná nad stohem papírů se začala vznášet a klesat jako papírový drak ve větru.

„Vyprávěl jsem Kate a Johnovi o starém Hamishovi.“

„Ano, jistě – starého Hamishe jsme si užili.“ Miriamin hlas začínal zlehka nabývat monotónnosti, což Bretonovi znělo jako neuvěřitelně banální imitace z nějakého filmu Bély Lugosiho. Všiml si zaujatého výrazu v Katině tváři a rozhodl se vrhnout se plnou silou do útoku na podporu zdravého rozumu.

„Takže vy jste si starého Hamishe užili,“ prohodil nepřirozeně nahlas a zvesela. „To tedy musel být pohled! Vyloženě před sebou vidím starého Hamishe, shrbeného v rohu svého záhumenku – jako prázdná uschlá slupka, poté co se smysl jeho života naplnil – *užili* si ho Palfreyovi.“

Kate ale jen mávla rukou jeho směrem, aby byl zticha. Gordon Palfrey rozložil sametový šátek a zahalil Miriam tvář obrácenou ke stropu. Její buclatá bílá ruka se okamžitě chopila pera a začala poletovat nad papírem. Zůstávaly za ní řádky úhledného písma, jedna za druhou. Gordon si klekl vedle odkládacího stolku, aby jí přidržel papír, a Kate odebírala stránku po stránce, když byly plné, a nakládala s nimi s úctou, která Bretonovi připadala otravnější než jakýkoli jiný aspekt celé té záležitosti. Jestli se chce jeho žena zajímat o takzvané automatické psaní, tak proč to nemůže pojmout trochu racionálněji? Byl by snad i ochoten jí sám pomoci ten fenomén prozkoumat, jen kdyby netrvala na tom, že každý vzorek zařadí do obecné kategorie Vzkazů z *druhé strany*.

„Dá si ještě někdo další skleninku?“ Breton se zvedl a došel k barové skříňce se zrcadlem na zadní stěně. *Skleninku*, pomyslel si. *Prokristapána! Co mi to dělají?* Nalil si pořádného panáka skotské se sodou, opřel se o skříňku a pozoroval vý-

jev na protější straně pokoje. Miriam Palfreyová seděla bezvládně v křesle, ale ruka se jí pohybovala tak rychle, jak jen to bylo možné, aniž by sklouzla k těsnopisu, a produkovala třicet nebo více slov za minutu. Většinou se ukazovalo, že se jedná o květnatou staromódní prózu na vzájemně nesouvisjící témata, v níž se velmi často opakovala slova jako *Kráska* a *Láska*, napsaná vždy s velkým písmenem na začátku. Palfreyovi tvrdili, že texty diktují duše zemřelých spisovatelů, které na základě stylu předběžně identifikovali. Breton měl o tom své vlastní představy a Kate ho svým nekritickým přijetím něčeho, co považoval za mejdanový trik jako vystřižený z nějakého viktoriánského obýváku, šokovala víc, než by byl ochoten připustit.

Breton vytrvale upíjel ze sklenky a sledoval, jak Kate odebrává popsané papíry, čísluje je a skládá na úhlednou hromádku. Jedenáct let manželství ji fyzicky nijak nezměnilo – byla vysoká a stále štíhlá, nosila pestrobarevné hedvábné oblečení s přirozeností, s jakou ptáci nosí své peří, a připomínala mu nádherného exotického opeřence. Její oči ale hodně zestárly. Předměstská neuróza, pomyslel si, tím to bude. Fragmentace rodiny zrcadlí se v jednotlivci. Jen tomu člověk dá nálepku a může to pustit z hlavy. Žena není nikdy tak docela manželkou, dokud její vlastní rodina není celá po smrti. Sloučení sirotčince a sňatkové kanceláře. Moc piju...

Kate hlasitě vzdychla rozčilením, což znovu obrátilo jeho pozornost k dění u stolku. Ruka Miriam Palfreyové vytvářela cosi, co z dálky vypadalo jako složitý kruhový vzor, možná kresba čerstvě rozvitého karafiátu. Popošel blíž a uviděl, že píše v husté, pomalu se odvíjející spirále a tiše sténá, jak se

vzor rozrůstá. Jeden cíp černé látky halící její zakloněnou hlavu se pomalu nadzvedával a klesal, jako dýchací ústrojí nějakého mořského tvora.

„Co je to?“ Breton položil svou otázku váhavě, protože nechtěl dávat najevo příliš velký zájem, ale uvědomil si, že tohle představuje na seancích něco nového. Miriam se nejistě posadila, když promluvil, a Gordon jí položil ruku kolem ramen.

„Já nevím,“ řekla Kate a otáčela list papíru kolem dokola ve svých dlouhých prstech. „To je přece... je to *báseň*.“

„No, tak si ji poslechnem,“ zahlaholil Breton shovívavě, a ačkoli se sám na sebe zlobil, že se tím nechal tak vtáhnout, přece jen na něj už jen manuální zručnost Miriam Palfreyové udělala dojem.

Kate si odkašlala a četla:

*„Jen po tobě dychtím už tisíce nocí,
malá ručička od čísla k číslu se plouží,
a plakal bych nesmírnou touhou být s tebou,
ty však slíbat mé slzy nepřichází.“*

Ty verše Bretona mírně znepokojily, i když nedokázal přijít na to proč. Vrátil se zpátky k barové skříňce, zatímco ostatní dál zkoumali ten fragment básně, a zamýšleně se mračil na zrcadlem znásobenou sbírku lahví a skleniček. Upíjel svůj štiplavý, ledově hřejivý drink a hleděl do svých vlastních očí v tom křišťálovém mikrokosmu; když v tom – zničehonic – jeho mysl lokalizovala možný význam slov „téměř přesně devět let“. To byla ta hlavní skutečná pointa v tom telefonátu, je-li jeho odhad správný. Byla to psychologická hlubinná bomba, dokonale zacílená tak, aby ťala do živého.